

Pest. 21. Dec. 1852.

K513/771.

Edes Aranybácsi!

Wotso' levelemben roppant keszuleteket sejtettem, mint hivatlan vendeg' koraire be-
tappanni de ma'sképall' a' vegrot' kony-
veben. Sajos beteg leven' talan' eget' Sa-
nuariust itt fogja' toltteni, s' mint kegyes
reconvalescens nem jarhat ki, miert is
ak' unalomnak kesz' pre'cizaja. Meghagytá
tehat anyam' kitalonasen, hogy ne hagyjuk
magara' az' innepeken. Ez' intes' abtal' in-
ternirokva, hogy ne fordulunk' el' jam'
bor' olvaso', s' mint hogy a' kar' a' bagolyt'
a' falhoz' a' kar' a' falata' bagolyhoz', be-
demoda megy ki' jöjjon' fel' Aranybácsi' hoz-
zánk' Karácsonra, anyam' expressze mindent
kihagyott mi' fogadatalara' skukseger.

Meg' semmit nem fordítottam' uj' kony-
veimböl', de igen Byron 'Fare thee well'
jet'. Ez' ugye' nagy munka? Nem is lett' épen ja-
de nem magyartalansag' elintezesivel
igen

igen olvasható lenne. Fekete úrnak mutattam,
"Ha feljönne Aranybácsi majd átne'rnö'te,
A'viték es sor elő'bbi levelemben csak ve,
beszélés által lett csonka, eredetileg:
"véres viték".

Küldök három verset, "Hamisori aján",
dokul és maradvok

szerető tanítványa
Tiska Dono közzé

49. Első hó

Hull a hó a szürke fellegetiből
Nagydarabban, mint egy jukdák bunda,
Hadd havakzon, régnem havarott már,
Ak eső'kést tan már megis unta.

Szépfehéren befedi a földet
E'rtan macskos sár lesz majd kelő'le,
Egyen minden földi ar'at'anság!
Hallottam a néniemtől felő'le.

Hadd legyen sár, úgy sem nagy különbség
Van vagy nincs, ha van, úgy a' piszokiban

Szultán

Nyiltan járunk, míg ha szárad a föld
S arund hül és esupán titokban.

147.

Bánkodás egy bújdosónak

Oh, jaj hova futtok oh réginapok
Mik melyek a'ldva repülttek,
Mert hallgat az enek a' bor se ragyog
A' kiej poharak kiürülték.

Nem szöla' pacsirta az a'falu melkön
Skelvésnek alatta nyög a' föld
A' naplehomját lott, völgyön tartatón
Mint gyászba borul' s feketétött.

Elcsügged a' vándor a' hegy tetején
Sorsát átkorra magában
Arckára lejátsszik a' resteli fény
S ott áll az alkony bírában,
S kivében át villan a' remény búi
És arca sötét lett mint éjború.

76.)

Mért hogy ez a

Mért hogy ez a' szalma élt
Míg is megcsatt engemet.
Mért hogy a' szép ábrándképek
Már mind füstbe mentenek!

Mért ez és a' kebelbe
Hogy ha mind csak birtos kén,
Itt merengek im levelem
A' bránd váram romjain.

+

+

+

És köröttek pusztaság van
Ejborított, hord, hideg,
Magam vagyok e világon,
V két sör, néma és hideg.

+ + +
Egyikbe anyam temették
— Engem a lóra mülá ki—
Másikba szerettem tettek
— Engem hirtak ajkai—

+ + +
Náluk vést elifjúságom!.,
— Mint siron volt Cypruság
A Moka hant felét s várom
A meglátás bajnalat

